

ΠολΠρωτΑθ 2960/1996

Προστασία καταναλωτή. Τηλεπικοινωνίες. ΟΤΕ. Χρέωση για αποτυχημένες κλήσεις. Έννοια προμηθευτή. Έγερση συλλογικής αγωγής. Ευθύνη παραγωγού, προϋποθέσεις.

(.....)

Κατά την διάταξη του άρθρου 10 παρ. 9 του Νόμου 2251/1994 "περί προστασίας των καταναλωτών", ενώσεις καταναλωτών, - οι οποίες κατά τα οριζόμενα στην πρώτη παράγραφο του ίδιου ως άνω άρθρου έχουν αποκλειστικό σκοπό την προστασία των συμφερόντων του καταναλωτικού κοινού-, εφόσον πληρούν τις κατά νόμον προϋποθέσεις συστάσεως τους και αποκτήσουν νομική προσωπικότητα, δύνανται να εγείρουν συλλογική αγωγή, μπορούν δε, μεταξύ άλλων να ζητήσουν: α) κάθε παράλειψη παράνομης συμπεριφοράς του προμηθευτού ακόμη και πριν εκδηλωθεί, όταν η συμπεριφορά αυτή συνίσταται στην παροχή ελαττωματικών υπηρεσιών και β) χρηματική, συνεπεία ηθικής βλάβης ικανοποίηση, ως προς τον καθορισμό της οποίας το Δικαστήριο λαμβάνει πρωτίστως υπόψιν του την ύπαρξη της παρανόμου συμπεριφοράς του παρέχοντος υπηρεσίες, ήτοι του προμηθευτού (άρθρα 1 παρ. 4 εδ.β' και 10 παρ. 9 σε συνδυασμό προς το άρθρο 8 του ίδιου ως άνω νόμου). Αντικείμενο, δηλαδή, της συλλογικής αγωγής, η οποία κατά την διάταξη της παραγράφου 12 του προαναφερθέντος άρθρου εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των υποθέσεων της εκούσιας δικαιοδοσίας, αποτελεί η προστασία των γενικότερων συμφερόντων του καταναλωτικού κοινού στην περίπτωση κατά την οποία η συμπεριφορά του παρέχοντος υπηρεσίες προσβάλλει το συλλογικό συμφέρον το οποίο έχει ως φορέα του την ένωση καταναλωτών (βλ. έκθεση επί του ΣτΝ "προστασία των καταναλωτών" του τμήματος νομοτεχνικής επεξεργασίας σχεδίων και προτάσεων νόμων της Βουλής της 19.10.1994 σελίς 9, Καράσης: Γενικοί όροι συναλλαγών, 1992 σελίδες 144-146). Εξάλλου, η προς παράλειψη γενική αξίωση παροχής ελαττωματικών υπηρεσιών είναι αξίωση αδικοπρακτικής φύσεως διότι πηγάζει από την προσβολή εννόμου προστατευομένου συμφέροντος και αποτελεί ειδική περίπτωση αδικοπραξίας και μάλιστα αδικήματος εις βάρος του καταναλωτού (βλ. εισηγητική έκθεση επί του ΣτΝ 2251/1994 της 31.08.1994 Μέρος Α' - Ουσιαστικές διατάξεις, σελίς 2), που μπορεί όμως περιεχόμενο της να είναι και η επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης εάν συντρέχουν τέτοια και τόσα στοιχεία που να αιτιολογούν αυτή, ενόψει του ότι ένα τέτοιο περιεχόμενο της ανωτέρω αξίωσης δεν αντίκειται ούτε στην φύση του δικαιώματος αυτού, ούτε στο γράμμα αλλά ούτε στο πνεύμα των διατάξεων του ως άνω νόμου. Με την πλήρωση δε, όλων των όρων της αδικοπραξίας, ο αξιών την παράλειψη της παρανόμου συμπεριφοράς του παρέχοντος υπηρεσίες και την χρηματική, συνεπεία ηθικής βλάβης

ικανοποίηση, οφείλει να επικαλεσθεί στην συγκεκριμένη περίπτωση τις ειδικότερες συνθήκες τελέσεως της, και να αποδείξει την ύπαρξη της ζημίας η οποία αποτελεί κίνδυνο για το αγαθό που είναι αντικείμενο της παροχής υπηρεσιών και ότι η αιτία της ζημίας πηγάζει από τον κύκλο των δραστηριοτήτων του ζημιώσαντος προμηθευτού (άρθρο 8 παρ. 3 του Ν 2251/1994).

Περαιτέρω, για να γεννηθεί ευθύνη του προμηθευτού -κατά τα οριζόμενα στις διατάξεις του άρθρου 8 του ίδιου ως άνω νόμου - απαιτείται να προκληθεί ζημία εις βάρος του καταναλωτή οφειλόμενη αιτιωδώς σε ελαττωματική (πλημμελή) παροχή υπηρεσιών, ήτοι η προξενούμενη ζημία από τον ευθυνόμενο προμηθευτή προς τον τρίτο καταναλωτή να είναι παράνομη. Στην ρύθμιση δε του νόμου, ο θεμελιωτικός λόγος ευθύνης από την ύπαρξη της ελαττωματικής υπηρεσίας εντοπίζεται στην "ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια" της παροχής την οποία προσφέρει η υπηρεσία και κατά συνέπεια ο καθορισμός της ελαττωματικότητας της δεν γίνεται σε συνάρτηση με το πραγματικό περιεχόμενο της υποχρέωσης του παρέχοντος υπηρεσίες προς αποφυγή των κινδύνων, αλλά σε συνάρτηση με την έλλειψη ασφάλειας των υπηρεσιών που δικαιούται θεμιτώς να αναμένει το καταναλωτικό κοινό, ως επίσης και με την οικοδόμηση της εμπιστοσύνης του στην συγκεκριμένη αγορά υπηρεσιών.

Η ζημία δε που προκάλεσε η παροχή της ελαττωματικής υπηρεσίας του ευθυνόμενου προμηθευτού προς τον τρίτο καταναλωτή - ως συνέπεια της προσβολής προστατευομένου εννόμου αγαθού - εμπίπτει στην έννοια του παρανόμου της γενικής περί πταίσματος διατάξεως του άρθρου 914 του ΑΚ, - η οποία τυγχάνει εφαρμογής και όταν η αδικοπραξία είναι άσχετη προς τις συμβατικές υποχρεώσεις εφόσον το ίδιο βιοτικό συμβάν και χωρίς την συμβατική σχέση συγκεντρώνει τα στοιχεία της αδικοπραξίας -, αλλά και στον προστατευτικό σκοπό του Νόμου 2251/1994 (Γεωργιάδη - Σταθόπουλον: Ειδικό Ενοχικό Δίκαιο, 1982, Εισαγωγικές παρατηρήσεις στα άρθρα 914 επ. σελ. 681). Ενώ η παράνομη συμπεριφορά του προμηθευτού συνίσταται στην παραβίαση της βαρύνουσας αυτόν σχετικής υποχρέωσης προνοίας και ασφάλειας την οποία όφειλε, κατά τον νόμο ή την δικαιοπραξία είτε από την καλή πίστη κατά την κρατούσα κοινωνική αντίληψη και μπορούσε να λάβει μέσα στη σφαίρα επιρροής του κάτω από ομαλές και προβλέψιμες συνθήκες, εις τρόπον ώστε οι παρεχόμενες από αυτόν υπηρεσίες χρησιμοποιούμενες για ιδιωτική τήρηση ή κατανάλωση να πληρούν τους όρους ασφαλείας και να μην θέτουν σε κίνδυνο τα συμφέροντα των τελικών αποδεκτών - καταναλωτών και ιδίως την ακεραιότητα της πίστης και της ασφαλούς παροχής υπηρεσιών η οποία, αν και δεν αναφέρεται ρητώς, είναι εν τέλει το προστατευτέο δικαίωμα (για την έννοια των μέτρων προστασίας και ασφάλειας βλ. Σταθόπουλο: Γενικό Ενοχικό II παρ. 15 IV 3α σελ. 117, Καράκωστα: Περιβάλλον και Αστικό Δίκαιο 1986 σελ. 118 επ.).

Κατά την διάταξη του άρθρου 747 παρ. 2 εδ.α' του ΚΠολΔ σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 10 παράγραφοι 9 και 12 του Νόμου 2251/1994, για την θεμελίωση του, - κατά την διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας-, υποβαλλομένου δικογράφου της συλλογικής αγωγής, απαιτείται να εκτίθενται σε αυτό εκτός από το επελθόν ζημιογόνο αποτέλεσμα και πραγματικά περιστατικά ικανά να θεμελιώσουν την παράνομη συμπεριφορά του ζημιώσαντος προμηθευτού και την μορφή της υπαιτιότητας του. Βεβαίως, υπό το καθεστώς του ΚΠολΔ δεν είναι απαραίτητο να μνημονεύεται, ούτε να γίνεται επίκληση του νομίμου λόγου ασκήσεως της αγωγής αφού ο δικαστής οφείλει να γνωρίζει και να εφαρμόζει αυτεπαγγέλτως το νόμο (JURA NOVIT CURIA), πρέπει όμως να περιέχονται ευθέως στο δικόγραφο της με σαφήνεια και πληρότητα τα πραγματικά γεγονότα τα οποία θεμελιώνουν κατά νόμον το δικαίωμα η προστασία του οποίου ζητείται με την αγωγή.

Ειδικότερα, -κατά την θεωρία του συγκεκριμένου προσδιορισμού της δικαιολογικής σχέσεως στην οποία στηρίζεται η αγωγή, και την οποία αποδέχεται ο ισχύων ΚΠολΔ (Πρακτικά Αναθεωρητικής Επιτροπής σελ. 85-86, Ράμμος: Στοιχεία Πολιτικής Δικονομίας έκδοση 1955 σελ. 274 σημ. 2)-, για το ορισμένο της αγωγής δεν αρκεί η μνεία μόνον των στοιχείων εκείνων τα οποία προσδιορίζουν ατομικώς την δικαιολογική σχέση στην οποία στηρίζεται η αγωγή όπως π.χ. η απλή αναφορά στην σχετική διάταξη του νόμου, αλλά απαιτείται επιπλέον η ειδική μνεία των συγκεκριμένων παραγωγικών γεγονότων αυτής (κατά τόπο και χρόνο), ήτοι των συγκεκριμένων περιστατικών τα οποία θεμελιώνουν την αγωγή και δικαιολογούν την άσκηση της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, εις τρόπον ώστε να παρέχεται στον τελευταίο η ευχέρεια της άμυνας, στο δε Δικαστήριο η δυνατότητα να κρίνει το νόμω βάσιμο της αγωγής και να τάξει τις δέουσες αποδείξεις όπου αυτό ενδείκνυται.

Η έλλειψη δε, ή η ανεπαρκής ή ασαφής αναφορά των ως άνω στοιχείων καθιστά το δικόγραφο της αγωγής αόριστο και ανεπίδεκτο δικαστικής εκτιμήσεως, επερχομένου εντεύθεν του παραδέκτου αυτής, στην απαγγελία του οποίου προβαίνει το Δικαστήριο και αυτεπαγγέλτως, διότι ανάγεται στην τήρηση της έγγραφης προδικασίας (άρθρα 111, 159 αριθ. 2 και 559 αριθμ. 14 του ΚΠολΔ) η οποία συμπορεύεται προς την προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 747 παρ. 2 εδ.ά" του ΚΠολΔ και τυγχάνει εφαρμογής και στην προκειμένη διαδικασία, κατά την γενική διάταξη του άρθρου 741 του ίδιου ως άνω Κωδικός.

Προσέτι δε, αυτό το δικονομικό απαράδεκτο δεν κάμπτεται από το ισχύον στο πεδίο της εκούσιας δικαιοδοσίας ανακριτικό σύστημα (άρθρα 744 και 759 παρ. 3 του ΚΠολΔ), διότι το σύστημα αυτό αντιπαράθεται στην συζητητική αρχή της

διατάξεως του άρθρου 106 του ίδιου ως άνω Κωδικός, ότι όμως στην αρχή τηρήσεως της προδικασίας η παράβαση της οποίας επισύρει ως κύρωση το προαναφερθέν απαράδεκτο (ΕφΠειρ 483/ 1984 Δ 16,846).

Ομως, η αοριστία του δικογράφου της αγωγής δεν μπορεί να θεραπευθεί ούτε δια των προτάσεων καθόσον δεν είναι επιτρεπτή η επίκληση νέων θεμελιωτικών, του αξιωμένου δικαιώματος, πραγματικών περιστατικών, ούτε με την παραπομπή ή την καταφυγή στο περιεχόμενο άλλου υπάρχοντος εγγράφου διαλαμβανομένου σε αυτήν, αλλά ούτε βάσει της εκτιμήσεως των εμμεαυτών αποδείξεων ή της δικαστικής ομολογίας του εναγομένου (ΑΠ 412/1986 ΕλΔνη 28,440, ΑΠ 1304/1984 ΕΕΝ 52,635, ΕφΑΘ 5788/1992 Δ 24,686, ΕφΑΘ 247/1990 ΝοΒ 39,592).

Εν προκειμένω, στην υπό κρίση συλλογική αγωγή, η ενάγουσα ιστορεί ότι: είναι σωματείο διεπόμενο από τις διατάξεις του ΑΚ, έχει συσταθεί νομίμως κατά το άρθρο 10 παρ. 5 του Ν 2251/1994 μετά την αναγνώριση της ως ενώσεως καταναλωτών δυνάμει της υπ' αριθμόν 2364/1995 τροποποιητικής αποφάσεως του παρόντος Δικαστηρίου, έχει ως σκοπό την προστασία των δικαιωμάτων των πολιτών - καταναλωτών, ως και την βελτίωση της ποιότητας ζωής τους και νομιμοποιείται προς άσκηση της παρούσης αγωγής κατά την διάταξη του άρθρου 10 παρ. 9 του ίδιου ως άνω Νόμου σε συνδυασμό προς εκείνη του άρθρου 14 παρ. 7 αυτού. Ότι ο εναγόμενος Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος λειτουργεί υπό την μορφή ανωνύμου εταιρίας και κατά τον καταστατικό του προορισμό, παρέχει, μεταξύ άλλων, υπηρεσίες τηλεφωνίας προς τους Έλληνες καταναλωτές και είναι προμηθευτής κατά την έννοια του Νόμου (άρθρο 1 παρ. 4 περ. β' του Ν 2251/1994). Ότι επί είκοσι τέσσερα (24) χρόνια ο εναγόμενος κατέχει την πρώτη θέση στα παράπονα των καταναλωτών και ότι από τον σχετικό "μαύρο πίνακα" των ετών 1970 έως 1995 τον οποίο δημοσίευσε το μηνιαίο περιοδικό "Ενεργός Πολίτης" στο τεύχος Φεβρουαρίου - Μαρτίου 1995, προκύπτει ότι εναντίον του έχουν λάβει τώρα 61.513 καταγγελίες καταναλωτών, ήτοι ποσοστό 12,21% από τις συνολικώς υποβληθείσες στην ενάγουσα ένωση. Ότι είναι πολύ γνωστό το θέμα των "φουσκωμένων λογαριασμών" αλλά και η καθημερινή εμπειρία όλων των πολιτών από τις αποτυχημένες κλήσεις οι οποίες είτε δεν ευρίσκουν ανταπόκριση από τον καλούμενο είτε ανταποκρίνεται άλλος συνδρομητής. Εχει δε υπολογισθεί ότι δώδεκα στις εκατό (12%) κλήσεις αστοχούν, αλλά ταυτοχρόνως επιβαρύνουν τους λογαριασμούς των καταναλωτών αν και δεν υπάρχει παροχή υπηρεσιών. Ότι το ποσοστό αστοχίας του 12% των ανωτέρω κλήσεων υπελογίσθη βάσει της μεθόδου την οποία χρησιμοποιεί και ο εναγόμενος οργανισμός, ήτοι βάσει δειγματοληπτικού ελέγχου και αποτελεί μία στατιστική εκτίμηση.

Οτι ο εναγόμενος προκαλεί ζημία στους καταναλωτές ανερχόμενη στο ίδιο ποσοστό 12% οφειλόμενη σε βαρεία του αμέλεια ως προς την αποκατάσταση των δικτύων του και ότι πρόσφορο μέτρο για την άμεση αποκατάσταση της προκληθείσας ζημίας συνιστά η αφαίρεση από κάθε λογαριασμό καταναλωτή ποσοστού 12% των υπολογιζόμενων μονάδων χρεώσεως και, τέλος, ότι η εκ μέρους του εναγομένου οργανισμού συνεχιζόμενη παράνομη είσπραξη ποσών από τους καταναλωτές αποτελεί και βαρύτατη προσβολή η οποία οφείλεται στην εν γνώσει του εναγομένου οικονομική επιβάρυνση των καταναλωτών ως επίσης και στην παράλειψη αποτροπής της. Ζητεί δε με την παρούσα αγωγή, δια αποφάσεως κηρυσσομένης προσωρινώς εκτελεστής να αναγνωρισθεί ο εναγόμενος οργανισμός υπόχρεος και να υποχρεωθεί: α) να προβεί στην αφαίρεση της ισόποσου ζημίας από κάθε καταναλωτή ήτοι ποσοστού 12% των συνολικώς χρεουμένων μονάδων συνδιαλέξεως και β) να καταδικασθεί στην καταβολή αποζημιώσεως λόγω ηθικής βλάβης, ποσού ύψους δέκα εκατομμυρίων (10.000.000) δραχμών, καταδικαζομένου του εναγομένου στην δικαστική δαπάνη της ενάγουσας. Με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα η παρούσα αγωγή, -κατά τα εκτεθέντα στις αρχικές σκέψεις της παρούσας-, ελέγχεται, κατ' αυτεπάγγελτη από το Δικαστήριο έρευνα, απορριπτέα προεχόντως ως αόριστη και εν τέλει ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως, διότι ουδόλως εκτίθενται στο δικόγραφο της, με ευκρινή έκθεση γεγονότων, αλλά ούτε έμμεσα περιλαμβάνονται σε αυτό, συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά βάσει των οποίων και προσδιορίζεται το είδος, η έκταση και το ύψος της ζημίας την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη η ενάγουσα ένωση, καθώς και σε τι ειδικότερα συνίσταται η παράνομη συμπεριφορά του εναγομένου οργανισμού ή ποιές έστω είναι κατά τόπο και χρόνο οι συνθήκες εκδηλώσεως της εις τρόπον ώστε να καταστεί δυνατή η εξειδίκευση αυτής της παρανόμου συμπεριφοράς του τελευταίου και η εξ αυτής επελθούσα ζημία, ως και η έκταση της αξιώσεως της ενάγουσας η αναγνώριση της οποίας επιδιώκεται.

Ειδικότερα δεν προσδιορίζεται: Α) Ποιοι καταναλωτές υπέβαλαν τις καταγγελίες παραπόνων στην ενάγουσα και σε τι αφορούσαν τα παράπονα αυτά ούτε εάν οι άστοχες κλήσεις αφορούν τους εν λόγω καταγγέλλοντες ή αντιπροσωπεύουν το σύνολο των αποδεκτών των υπηρεσιών του εναγομένου οργανισμού, ποιο είναι συγκεκριμένα το χρονικό σημείο υποβολής των καταγγελιών αυτών και εάν έστω εξακολουθούν να υποβάλλονται και σήμερα και ποιο είναι ακριβώς το περιεχόμενο τους. Εάν δηλαδή οι καταγγελίες αυτές, πλην της αστοχίας, αναφέρονται στην καθυστέρηση εγκαταστάσεως ή μεταφοράς της παροχής, σε αδυναμία τρήσεως της λόγω προσωρινής βλάβης ή στην καθυστέρηση επανορθώσεως της βλάβης αυτής, σε υπερβολική χρέωση, σε συνακρόαση, σε επεμβάσεις τρίτων, σε κακή παροχή υπηρεσιών τηλεπικοινωνίας ή έστω σε ενδεχόμενη αμελή συμπεριφορά των οργάνων του εναγομένου, ώστε πρωταρχικώς να προσδιορισθεί με σαφήνεια ο χρόνος εκδηλώσεως της παρανόμου συμπεριφοράς του τελευταίου η οποία είτε ως συνέπεια την πρόκληση ζημίας και να παρασχεθεί η δυνατότητα στον εναγόμενο να αμυνθεί

και να αποδείξει την τυχόν απουσία του σφάλματος του ως προς την ασφάλεια της παροχής των υπηρεσιών του.

Β) Ουδόλως αναφέρεται, περαιτέρω, βάσει ποίων πραγματικών γεγονότων πραγματοποιήθηκε ο υπολογισμός της αστοχίας των κλήσεων του ενδίκου ποσοστού του 12%, σε ποια περιφέρεια ανταποκρίνεται, πότε, από ποιον, με τι ιδιότητα και με ποιο τρόπο διενεργήθη ο δειγματοληπτικός έλεγχος και πως τελικώς διεπιστώθη ότι η αστοχία των κλήσεων οφείλεται αποκλειστικώς στο συνδρομητικό δίκτυο του εναγομένου οργανισμού. Δηλαδή από κανένα στοιχείο της υπό κρίση αγωγής δεν προσδιορίζεται σε τι δείγμα πληθυσμού έγινε η μέτρηση, ποιες ειδικές τεχνικές γνώσεις χρησιμοποιήθηκαν και ποιος κατείχε τις γνώσεις αυτές, από ποια συνδρομητικά κέντρα και προς ποία απευθύνονταν οι αποτυχημένες κλήσεις, εάν αφορούσαν το εναέριο δίκτυο του εναγομένου, το υπόγειο ή το υποθαλάσσιο, το συμβατικό ή το ψηφιακό, στους αναμεταδότες, στα ΚΑΦΑΟ ή έστω στο δίκτυο ποίων συνδρομητών προς ποίους άλλους συνδρομητές ή ποίας περιοχής της Επικράτειας, ποιος είναι ο χρόνος πραγματοποίησεως των κλήσεων, με τις είδους μηχανήματα διενεργήθη και εάν η μέθοδος της μετρήσεως ήταν επαληθεύσιμη, εάν απεκλείσθη του υπολογισμού της αστοχίας η τυχόν λανθασμένη επιλογή του αριθμού εκ μέρους του συνδρομητού, η απουσία του καλουμένου ή η ελαττωματικότητα της συσκευής του και η τυχόν ακαταλληλότητα αυτής για τρήση στο δίκτυο του εναγομένου ως συνέπεια της οποίας θα καταγράφονταν η πρόκληση ανωμαλιών στις κλήσεις μεταξύ των οποίων και η αστοχία, εάν κατά την διενέργεια της μετρήσεως υπήρχε εποπτεία ποιοτικού ελέγχου για την περίπτωση πιθανών λαθών και ποια ήταν η μορφή της εποπτείας αυτής, εις τρόπον ώστε να ελεγχθεί η αξιοπιστία της μετρήσεως αυτής και να εκτιμηθούν περαιτέρω τα αποτελέσματά της. Να διαπιστωθεί δηλαδή ότι το ένδικο ποσοστό του 12% της αστοχίας των κλήσεων είναι αδιαμφισβήτητα ακριβές και ότι το ίδιο ποσοστό της αστοχίας αυτής ανταποκρίνεται σε αντίστοιχη επιβάρυνση ύψους 12% εκάστου λογαριασμού των καταναλωτών - αποδεκτών των υπηρεσιών του εναγομένου.

Γ) Σε κανένα σημείο εξάλλου δεν περιλαμβάνεται, ούτε έμμεσα, ποιο είναι το είδος των άστοχων κλήσεων, εάν δηλαδή είναι τηλεφωνικές ή μέσω τηλεπικοινωνιακού τερματικού εξοπλισμού, εάν αφορούν κλήσεις εντός ή εκτός Ελλάδος πραγματοποιούμενες καθ' όλο το εικοσιτετράωρο, σε εβδομαδιαία βάση ή καθ' όλο το έτος και με ποια συχνότητα, εάν το κόστος των οποιωνδήποτε κλήσεων είναι σταθερό ή ποικίλλει ανάλογα με τον τελικό προορισμό της κλήσεως και την διάρκεια του τηλεφωνήματος σε συνάρτηση με τις ώρες τηλεπικοινωνιακής αιχμής και την ημέρα της εβδομάδος αντιστοίχως, εάν υπάρχουν μειωμένα τιμολόγια υπεραστικής και διεθνούς τηλεφωνίας και επομένως διαφορά κόστους των κλήσεων και ποιο το ύψος της διαφοράς αυτής, εις τρόπον ώστε να προκύπτει σαφώς τόσο το πραγματικό

ποσοστό της αστοχίας, εάν αυτό υπάρχει, όσο και το ύψος της πραγματικής ζημίας την οποία υφίστανται εξ αυτής οι καταναλωτές ανά μήνα, δίμηνο, τετράμηνο ή ανά έτος και επομένως στον λογαριασμό ποίου χρονικού διαστήματος αντιστοιχεί η τυχόν προκληθείσα ζημία, και στον οποίο θα γίνει η αφαίρεση αυτής. Συνεπεία των ανωτέρω ουσιωδών, για την θεμελίωση και πληρότητα της ιστορικής της βάσεως, ελλείψεων και ασαφειών η υπό κρίση συλλογική αγωγή είναι αόριστη και κατ' αυτεπάγγελτη από το Δικαστήριο έρευνα, απορριπτέα στο σύνολο της (ΑΠ 390/1974 ΕΕΝ 42,48, ΕΑ 5788/1992 Δ 24,686).